ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **KN LIFO s. r. o.,** se sídlem nám. Svobody 57, Slušovice, zast. Mgr. Karlem Nedbálkem, advokátem se sídlem Slušovice 520, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2021, č. j. 65008/2020-MZE-18144, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, č. j. 18 A 20/2021–27,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se zamítá.**

**II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2021, č. j. 65008/2020-MZE-18144 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl podle § 14m odst. 1 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), v částce ve výši 104 149 Kč žádost žalobkyně o dotaci na zmírnění škod způsobených jarními mrazy na ovocných kulturách v dubnu a v květnu 2019.

[2] Zrušení napadeného rozhodnutí se žalobkyně domáhala žalobou. Namítala nesprávné právní posouzení a zjištění skutkového stavu. Tvrdila, že nebyly vypořádány její námitky vůči sdělení škodní komise upravující pro přiznání dotace uvedenou výměru na

3,77 ha slivoňových sadů; poukazovala na potvrzení Ústředního kontrolního a zkušebního ústavu zemědělského, ve kterém se mimo uznané výměry uvádí, že žalobkyně má v Registru sadů v evidenci dalších 11,39 ha slivoňových sadů. Dle jejího názoru nebyl žádný zákonný podklad pro to, aby dotace byla přiznána pouze při spárování pozemku s evidencí využití půdy (LPIS); bylo dostačující, že pozemky byly evidovány v Registru sadů. Uvedla také, že současná výměra půdy evidovaná v LPIS je vyšší. V minulosti docházelo ze strany Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „*Fond*“) k zásahům do výměry sadů; opakovaně zpětně zapisoval nepravdivé údaje bez souhlasu žalobkyně v její neprospěch. Při přiznání dotace mělo být vycházeno z žalobkyní skutečně užívané výměry půdy či z výpisu z Registru sadů. Žalovaný měl pochybení škodní komise napravit. Závěrem žalobkyně uvedla, že není zákonný důvod pro to, aby žalovaný preferoval jednu z evidencí (LPIS) před druhou (Registr sadů) a zrekapitulovala historii užívacích vztahů předmětných pozemků, ze které dovozuje, že na ni přešlo právo k jejich užívání a žalovaný tedy rozhodl nesprávně.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) rozsudkem ze dne 26. 1. 2022, č. j. 18 A 20/2021–27 (dále jen „*napadený rozsudek*“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jedná se o druhý rozsudek ve věci, neboť prvním byl zamítavý výrok II. prvního rozhodnutí zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[4] Nejprve městský soud vysvětlil, že nepovažoval za nutné provádět nad rámec správního spisu navrhované důkazy, neboť tyto se týkají primárně otázky správnosti evidence LPIS, která ovšem nebyla předmětem tohoto řízení. Podotkl také, že předložené výpisy jsou pozdějšího data, než bylo vydáno napadené rozhodnutí, a nejsou proto pro posouzení věci relevantní.

[5] S odkazem na Zásady, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotací na zmírnění škod způsobených jarními mrazy na ovocných kulturách v dubnu a květnu 2019, č. j. 40199/2019-MZE-18145, vydané na základě usnesení vlády č. 640 ze dne 9. 9. 2019 (dále jen „*Zásady*“), uvedl, že je pro poskytnutí dotace požadován doklad vydávaný Ústředním kontrolním a zkušebním ústavem zemědělským (dále jen „*ÚKZÚZ*“). V případě žalobkyně z potvrzení ÚKZÚZ plyne, že měla v Registru sadů evidováno 3,77 ha slivoňových sadů a současně dalších 11,39 ha slivoňových sadů nespárovaných s evidencí LPIS. Městský soud se zabýval otázkou, zda je pro účely poskytnutí dotace třeba vycházet pouze z Registru sadů, nebo i z evidence LPIS; vycházel přitom ze Zásad a z § 3 odst. 5 písm. a) a § 3a odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství (dále jen „*zákon o zemědělství*“). Upozornil, že ovocné sady podléhají oběma evidencím; LPIS podle § 3a zákona o zemědělství a Registru sadů dle § 3q téhož zákona.

[6] Městský soud konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí stran nutnosti uvedení předmětných sadů v obou evidencích argumentoval § 3 zákona o zemědělství. Z toho vyplývá, že příslušný orgán při rozhodování o poskytnutí dotace vychází právě z evidence LPIS. Jejím smyslem je podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství mimo jiné i vytvoření podkladů pro kontrolu správnosti údajů uvedených v žádosti o dotaci a ke kontrole plnění podmínek dotace. Za tímto účelem se do ní zaznamenávají údaje v § 3a zákona o zemědělství uvedené.

[7] V projednávané věci nebyly v souladu údaje v LPIS a Registru sadů. Důvodem nespárování sporných 11,39 ha slivoňových sadů byla skutečnost, že žalobkyně neprokázala právní důvod jejich užívání. Žalobkyně napadala i oznámení Fondu o provedení aktualizace půdy, městský soud však uvedl, že mu je z úřední činnosti známo, že žaloba v této věci byla zamítnuta rozsudkem městského soudu ze dne 13. 1. 2022, č. j. 10 A 47/2020–26. Uzavřel proto, že aktualizace půdy v LPIS byla provedena v souladu se zákonem. Doplnil, že v řízení nebylo sporné, že rozhodným dnem bylo právě datum 19. 6. 2019.

[8] Postup žalovaného, který vycházel nejen z údajů uvedených v Registru sadů, ale i z údajů v evidenci LPIS, shledal městský soud v souladu s § 3 zákona o zemědělství. Znění Zásad přitom nemůže překonat znění zákona. Doplnil, že z potvrzení ÚKZÚZ je zřejmé, že žalobkyně měla registrováno právě 3,77 ha slivoňových sadů a evidováno bylo dalších, s evidencí LPIS nespárovaných, 11,39 ha slivoňových sadů.

## II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[9] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, ve které navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Namítá, že dle Zásad je pro účely poskytnutí dotace v případě slivoní třeba pouze doklad vydávaný ÚKZÚZ a žádný jiný, což ostatně zjistil i městský soud. S odkazem na text Zásad uvádí, že zcela jasně rozlišují druhy porostů, pro které je nutné dokládat výpis z Registru sadů, a druhy porostů, pro které je nutný výpis z LPIS, přičemž tato podmínka pro slivoně stanovena nebyla; objevila se až při druhém rozhodnutí ve věci stěžovatelky. Tuto evidenci je navíc zpětně možné měnit. Ve stěžovatelčině případě k tomu došlo v prosinci 2019, kdy Fond provedl změnu s účinností k červnu 2019. Stěžovatelka má za to, že podmínky pro získání dotace nebyly předem jasně a srozumitelně definované; navíc byly stanoveny zmatečným způsobem a jako rozhodné datum pro škody způsobené mrazem v dubnu a květnu 2019 bylo stanoveno datum 19. 6. 2019. Stěžovatelka označuje postup státu v dané věci za nezákonný a protiústavní z důvodu libovůle.

[11] Za opomenutý důkaz při hodnocení správním orgánem považuje stěžovatelka potvrzení ÚKZÚZ. Z toho jednoznačně vyplývá, že měla v Registru sadů ke dni 19. 6. 2019 evidovaných dalších 11,39 plodných výsadeb slivoní. Uvádí, že správní orgán tento důkaz hodnotil v rozporu s jeho textem, a skutková podstata, z níž vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.

[12] Závěrem stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Mezi body [25] a [39] spatřuje vnitřní rozpor; zjištění soudu a citace z Potvrzení ÚKZÚZ je v nesouladu s jeho následným hodnocením, že z něj nelze dovodit, že stěžovatelka má větší výměru slivoňových sadů. Dle stěžovatelky městský soud nijak neodůvodnil, jak k tomuto závěru dospěl. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti je, že se městský soud odmítl zabývat předloženými důkazními návrhy, přitom opakovaně zdůrazňuje, že zápis v LPIS je klíčovým důvodem pro poskytnutí dotace.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Odkazuje na právní názor v napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku a také na své předchozí písemnosti ve věci. Dodává, že v případě ovocného druhu jahody je požadovaným evidovaným druhem zemědělské kultury standardní orná půda, a tato není způsobilá k zápisu do evidence podle § 3q zákona o zemědělství, do níž lze zapsat toliko druh zemědělské kultury ovocný sad. Pro tento druh tak výpis z evidence sadů požadovat nelze, neboť se do ní nezapisuje; námitka stěžovatelky je tak irelevantní. Žalovaný také upozorňuje, že v případě stěžovatelky nedošlo ke snížení dotace za nedoložení výpisu z LPIS, ale za nesplnění zákonem stanovených podmínek pro díly půdních bloků registrované v evidenci ovocných sadů podle zákona o zemědělství. Platnost zákonných pravidel přitom není třeba v Zásadách deklarovat, platí bez ohledu na jejich text. Správní orgán nemůže dotaci přiznat postupem, který by byl v rozporu se zákonem. Nelze přisvědčit ani tvrzení, že by se mělo při přiznání dotace vycházet ze skutečné výměry půdy užívané stěžovatelkou, neboť nelze poskytnout dotaci – veřejné finanční prostředky – na něco, co stěžovatelka možná i fakticky obhospodařovala, ale nečinila tak v souladu se zákonnými podmínkami.

## III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*"), stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro nepřezkoumatelnost.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. O nepřezkoumatelný rozsudek se může jednat v případě nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dle stěžovatelky je napadený rozsudek vnitřně rozporný a nedostatečně odůvodněný co se týče otázky hodnocení důkazů.

[18] K obsahu pojmu samotného se Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjadřoval, odkazuje proto na své rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, dle kterého „[z]*a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze*

*rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.* […] *Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*"

[19] Zdejší soud rovněž k této otázce již vyslovil, že přestože je nutné důsledně trvat na dostatečném odůvodnění z hlediska ústavních principů, nelze k tomu přistupovat zcela dogmaticky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Platí, že z odůvodnění jako celku musí být jasný názor soudu na aspekty rozhodované věci. Nelze „*povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno*" (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009–98). Případné dílčí nedostatky či nízká kvalita rozsudku nezpůsobují samy o sobě jeho nepřezkoumatelnost bez dalšího (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které *není způsobilé přezkumu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro něž bylo* vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[20] Proto zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jak městský soud rozhodl, rozsudek není vnitřně rozporný a netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jasně uvedl, proč neshledal žalobní námitky důvodnými, přičemž toto odůvodnění neopírá o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem. Po posouzení předmětného kasačního důvodu Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; uplatněnými námitkami se bude zabývat dále v odůvodnění tohoto rozsudku.

[21] Následně Nejvyšší správní soud přikročil k přezkumu zbylých kasačních námitek. Podotýká, že důvody kasační stížnosti se částečně míjí s odůvodněním napadeného rozsudku; přitom rozsah a kvalita kasačních námitek předurčuje rozsah odůvodnění rozsudku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 Afs 251/2020-29).

[22] Podle § 3 odst. 5 písm. a) zákona o zemědělství „[j]*estliže se dotace poskytuje, případně podmínka jejího poskytnutí se vztahuje na zemědělskou půdu, popřípadě na zalesněnou půdu, která byla v evidenci půdy podle § 3a vedena jako zemědělsky obhospodařovaná půda se zemědělskou kulturou stanovenou nařízením vlády podle § 3i, při rozhodování o poskytnutí dotace vychází příslušný orgán z evidence využití půdy vedené podle tohoto zákona, přičemž nepřihlíží k údajům o výměře parcel a druhu pozemků vedených podle zvláštního právního předpisu.*"

[23] Podle § 3a odst. 1 zákona o zemědělství „[e]*vidence využití půdy slouží k ověřování*

*správnosti údajů uvedených v žádosti, jejichž předmětem je dotace podle § 3 odst. 5 písm. a), ke kontrolám plnění podmínek poskytnutí dotace, pro evidenci ekologického zemědělství, pro evidenci ovocných sadů, pro evidenci pěstování geneticky modifikované odrůdy (§ 2i), pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, pro evidenci pěstování máku setého a konopí a pro evidenci území určeného k řízeným rozlivům povodní.“*

[24] Stěžovatelka v námitce týkající se řádného vymezení a změn dotačních pravidel argumentuje textem Zásad, ale zcela opomíjí úpravu stanovenou zákonem o zemědělství; městský soud přitom v napadeném rozsudku zcela jasně uvedl, že ovocné sady podléhají oběma evidencím a vyplývá to právě ze zákonné úpravy. Proto tato její námitka nemůže být důvodná. Je také nutno upozornit, že stěžovatelka svoji kasační námitku formuluje tak, že Zásady nestanovují podmínku doložení výpisu; avšak její žádost o dotaci nebyla částečně zamítnuta z důvodu nedoložení výpisu z evidence LPIS, ale z důvodu nespárování části slivoňových sadů s touto evidencí.

[25] S ohledem na to, že povinnost evidence v LPIS vyplývá z výše citovaných zákonných ustanovení, není důvodná ani námitka stěžovatelky, že stát zpětně měnil dotační podmínky tak, aby stěžovatelce získání dotace znemožnil; od počátku byly stanoveny stejně. Ve světle těchto skutečností nemůže obstát ani námitka hodnocení důkazu potvrzení ÚKZÚZ v rozporu s jeho textem; žalovaný ani městský soud nepopírají, že stěžovatelka měla v Registru sadů zapsaných dalších 11,39 ha slivoňových sadů; pouze uvedli, že tyto nejsou v evidenci LPIS a proto nesplňují podmínky pro udělení dotace.

[26] Stěžovatelka soudu vytýká neprovedení důkazů. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. „[s]*oud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.“*

[27] Již ze samotné podstaty tohoto řízení jakožto řízení přezkumného je dokazování spíše výjimkou, neboť většinou si správní soud vystačí s obsahem správního spisu, který se jako podklad pro rozhodování nedokazuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j 9 Afs 8/2008–117). Je na úvaze soudu, které z navržených důkazů provede. Zároveň však platí, že pokud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č. j. 1 Azs 218/2004-89). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“*

[28] Městský soud uvedl, že předložené důkazy se týkají primárně otázky správnosti vedení evidence LPIS, která však není předmětem tohoto řízení. Ve shodě s ním Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětem řízení je toliko částečné zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace (srov. přiměřeně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2018, č. j. 9 A 226/2016-70). Dále městský soud uvedl, že předložené výpisy z evidence LPIS jsou pozdějšího data, tedy po datu podání žádosti, resp. po vydání napadeného rozhodnutí, a

pro posouzení věci tedy nejsou relevantní. Žalovaný posuzoval zápis v LPIS ke dni 19. 6. 2019 jakožto rozhodnému dni. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si u ÚKZÚZ ověřil stav k datu 19. 6. 2019 i před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy dne 4. 1. 2021. Zjištěné hodnoty se shodují s potvrzením ze dne 16. 10. 2019. Pokud tedy městský uvedl, že předložené výpisy jsou pozdějšího data, a nejsou tedy pro věc relevantní, obecná námitka stěžovatelky, že se městský soud odmítl důkazními návrhy zabývat a přitom zdůrazňuje, že zápis v LPIS je klíčovým důvodem pro poskytnutí dotace, nemůže být shledána důvodnou. Pokud výpisy neprokazují stav v evidenci LPIS k rozhodnému dni, nejedná se o důkaz způsobilý vyvrátit tvrzenou skutečnost, že podmínky pro přiznání dotace splňovalo pouze 3,77 ha slivoňových sadů stěžovatelky. Zároveň jak uvedl městský soud, posuzování správnosti zápisů v evidenci LPIS není předmětem tohoto řízení; navíc byla přezkoumávána městským soudem ve věci sp. zn. 10 A 47/2020. Proto se Nejvyšší správní soud nezabýval ani námitkou, že Fond provedl v prosinci 2019 v evidenci LPIS změny; navíc toto bylo v bodě [36] napadeného rozsudku uvedeno na pravou míru. Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že rozsudek je vnitřně rozporný; body [25] a [39] korespondují s odůvodněním napadeného rozsudku, byť formulace v bodě [39] napadeného rozsudku, že žalobkyně měla v Registru sadů evidováno právě 3,77 ha sadů slivoní, není zcela přesná; z potvrzení plyne, že evidováno bylo i oněch 11,39 ha slivoňových sadů, avšak tyto byly evidovány pouze v Registru sadů, nikoliv v evidenci LPIS.

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že se nezabýval námitkou stanovení dotačních podmínek zmatečným způsobem, kdy jako rozhodné datum pro škody způsobené mrazem v dubnu a květnu 2019 byl den 19. 6. 2019, neboť tato byla poprvé uplatněna v řízení před kasačním soudem, a jedná se tedy o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení kasační stížnost *„není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“* Městský soud konstatoval, že v řízení nebylo rozhodné datum sporné, proto se nezabýval tím, zda žalovaný neměl hodnotit skutkový stav například k dubnu a květnu 2019. Neuvedl tedy, že podmínky v Zásadách byly stanoveny zmatečným způsobem, jak tvrdí stěžovatelka.

[30] Kasační soud uzavírá, že ze strany žalovaného ani městského soudu neshledal namítanou nezákonnost či dokonce protiústavnost.

## IV. Závěr a náklady řízení

[31] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu

nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2022

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu